

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci obvineného **R. Z. a spol.**, pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí 26. februára 2013 v Bratislave o sťažnosti obvineného R. Z. proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu zo 14. februára 2013, sp. zn. Tp 1/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného R. Z. **sa zamietá.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku na základe návrhu prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor) predĺžil lehotu trvania väzby obvineného R. Z. do 5. októbra 2013.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť obvinený ústne do zápisnice po jeho vyhlásení, ktorú následne odôvodnil písomným podaním obhajcu.

V odôvodnení uvádza, že rozhodnutie je nezákonné, nakoľko dôvody väzby od začiatku nie sú dané.

Zároveň nie sú splnené podmienky na predĺženie lehoty väzby v zmysle § 76 ods. 3 veta druhá Trestného poriadku, čo rozoberá osobitne pre požiadavku obtiažnosti veci a pre požiadavku zmarenia alebo podstatného sťaženia dosiahnutia účelu trestného konania.

Dokazovanie bolo už z veľkej časti vykonané a jeho doplnenie je potrebné len vo vzťahu k osobám spoluobvinených, nie ku osobe R. Z..

Spájaním trestných vecí dochádza k neúmernému predlžovanie trestného stíhania, čo bráni ukončeniu veci v primeranej lehote. Ide o taktiku orgánov činných v trestnom konaní, ktorá vyvoláva zdanie obtiažnosti veci.

Rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie nie je náležité odôvodnené, je teda arbitrárne.

Preto sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby nevyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) vec preskúmal v rozsahu uvedenom v § 192 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

Uznesenie sudcu pre prípravné konanie ako aj konanie, ktoré tomuto uzneseniu predchádzalo, zodpovedá stavu veci a zákonu. To platí pre dodržanie lehoty na podanie návrhu na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní prokurátorom, postupu pri rozhodovaní sudcu pre prípravné konanie, konštatáciu dôvodnosti podozrenia zo spáchania činov, pre ktoré bolo vznesené obvinenie, danosti väzobných dôvodov, ako aj podmienok na predĺženie lehoty väzby v maximálne možnej miere jedným rozhodnutím (7 mesiacov).

Dostatočné je i odôvodnenie uznesenia sudcu pre prípravné konanie, a to vo vzťahu ku všetkým vyššie uvedeným okolnostiam.

Tým je hneď úvodom potrebné reagovať aj na sťažnostné námietky obvineného. Napadnuté rozhodnutie nie je arbitrárne, ale naopak, je podrobne odôvodnené nielen vo vzťahu k použitým ustanoveniam Trestného poriadku, ale aj z hľadiska dôkazných podkladov, smerujúcich ku skutkovým zisteniam v kontexte ako dôvodného podozrenia zo spáchania trestnej činnosti a jeho pretrvávania, tak aj vo vzťahu k preukázaniu skutočností zakladajúcich dôvody útekovej, kolúznej a preventívnej väzby. Rovnako je vysvetlené splnenie podmienky obtiažnosti veci, resp. iných dôležitých dôvodov a taktiež podmienky zmarenia alebo podstatného sťaženia dosiahnutia účelu trestného konania z hľadiska možnosti predĺžiť lehotu väzby. V odôvodnení napadnutého uznesenia je nielen zrekapitulované doterajšie dokazovanie, ale aj potreba vykonania ďalších úkonov v prípravnom konaní, a to aj z hľadiska lehoty, na ktorú bola väzba predĺžená.

Pokiaľ sa napadnuté uznesenie v týchto okolnostiach stotožňuje aj s obsahom návrhu prokurátora a vychádza z neho, zodpovedá tento postup okolnostiam konania a doterajším výsledkom dokazovania.

Podrobné a konkrétne odôvodnenie napadnutého uznesenia obsahovo dáva dostatočnú odpoveď aj na sťažnostné námietky, ktoré sú z väčšej časti rekapituláciou stanoviska obvineného k návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, predloženého obhajcom obvineného pri výsluchu obvineného 14. februára 2013. Opakovanie uvádzaných skutočností v tomto odôvodnení by bolo formalizmom.

Naviac oproti naposledy označenému podaniu obhajoby prejednávaná sťažnosť spochybňuje rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie v otázke konštatácie „iných dôležitých dôvodov“ na predĺženie lehoty väzby, ktorým dôvodom je „komplexnosť“ veci. Nie je objasnené, či tento pojem spĺňa zákonný predpoklad „iných dôležitých dôvodov“.

K tomu je potrebné uviesť, že komplexnosť veci vyplýva z mozaiky trestnej činnosti, pre ktorú bolo tej istej osobe vznesené obvinenie. Kritérium spoločného konania, uvedené v § 18 ods. 1 Trestného poriadku, je logickým východiskom v prípade podozrenia, respektíve vzneseného obvinenia zo spáchania viacerých trestných činov tým istým páchatelom vo viacčinnom súbehu. Negatívne vymedzenie potreby spoločného konania v zmysle označeného ustanovenia, teda nebránenie skončeniu veci v primeranej lehote, je potrebné chápať v súvislosti s rozsahom a charakterom trestnej činnosti, ktorá je predmetom konania. Takému vymedzeniu nebráni spojenie do jedného konania násilnej a majetkovej trestnej činnosti (tu obzvlášť závažný zločin podvodu), ak mali byť dotknuté činy spáchané v rámci činnosti zločineckej skupiny, ktorej má byť obvinený členom.

Výnimkou zo zásady spoločného konania o všetkých trestných činoch toho istého obvineného je pritom u R. Z. súbežné vedenie iného konania, označeného a vecne charakterizovaného v napadnutom rozhodnutí (sp. zn. PPZ - 96 / BOK - ZA - 2012).

Súbežné vedenie trestného stíhania pre kvalifikačne rovnaké obzvlášť závažné zločiny násilnej povahy v inej veci však zároveň podporuje dôvod preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

S tým súvisí aj ďalšia námietka, uvedená v sťažnosti nad rámec vyjadrenia obvineného k návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, a to využitie maximálnej možnosti takého

predĺženia jedným rozhodnutím, k čomu malo dôjsť v tvrdenom v rozpore s charakterom veci, ktorá nie je obtiažna.

Je potrebné uviesť, že dokazovanie činnosti zločineckej skupiny s rozsiahlejšou štruktúrou, akú predpokladá vznesené obvinenie, je obtiažne.

Navyše, aj vec, ktorá by sa nejavila ako obtiažna z hľadiska jednotlivého skutku (iného než naposledy charakterizovaného), môže byť (a v tomto prípade je) obtiažna z hľadiska viacerých skutkov, ktoré sú prejednávané v jednom konaní, najmä, ak ide o násilnú aj majetkovú trestnú činnosť, ktorá mala byť spáchaná v rámci činnosti tej istej zločineckej skupiny (mnohovrstevnatosť veci).

Je taktiež nutné zohľadniť, že zákon v § 76 ods. 6 a 7 Trestného poriadku počíta s dlhšou lehotou trvania väzby v konaní o závažných trestných činoch, najmä v prípade obzvlášť závažných zločinov, kde prípravné konanie môže trvať až 25 mesiacov. Predĺženie (prípadne opakované) základnej lehoty trvania väzby je dôvodné najmä v prípade, keď je predmetom trestného stíhania viacero skutkov.

Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd, bez ďalšej duplicitnej argumentácie vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu, zamietol sťažnosť obvineného ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 26. februára 2013

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková